

Kedves Lankóim!

Az estó esik, a hó olvad, mind a mellett is nagy a sár.
 Próbáltam meg, hogy ezöben sárban vejertem Murány
 ostoba... alarom mordani ofstroma ügyében. A censor
 három versszakot meg akart lenne gyilkolni, ott a
 hol arról beszél, vagy beszélgeted Mariát, hogy né-
 zünk csak a szegény romlott esküfomszékig ott, azt
 fogta rá, hogy ez allasio a mostani politikai visz-
 nyokra; de én bizonyosá telttem, hogy nem lehet
 az, már csak azért sem, mert szerzője olyan po-
 máz paraszt, a kinek fogalma nincs politikáról is
 viszonyokról; denique a capacitatio köztörvényes
 megtorlatottam gyilkos szándékú körét, s kedves
 rajrod etteben is föléletet igyekeben maradt, nem
 hogy meg nem ölték, hanem míg csak azidőre per-
 lett, azaz könnyül sem meteltetett. Én azt nekem
 köztörvényes, mert a censor az öreg Kereseta volt,
 az öreg Keresetával pedig csak én tudok beszélni.
 Főle a nyomdában mentem, s ott is vejertem. Olyan
 formában nyomják, mint Fános vitéz első kiadás-
 sa, két 22 pengőért szép velőpapirosos 8000 pél-
 dányban. A nyomtatás költsége is a körítés mind-
 östhe mintegy 120 pengő, azaz 40 p. k. lett, s így
 tavonva a nyomdai költséget is a könnyvárasi
 procentet, tízre hasznod lesz, ha az 8000 példány
 elkel, körülbelül 400 pengő. Ha alarod, e 400
 pengőt a legközelebbi alkalommal saját eskünyer-
 től elhúlvány, csak arról az egyetlen egyről biz-
 tosít, hogy addig a legközelebbi alkalomig meggye-
 sen a nagy túrtit. — Shakspearest edzés fordítjuk
 Vörösmarttyval; én a hónapban bevezrem Coriolanust,
 már a negyedik felvonást vége fél járól, Vörös-
 marty Leaver. Én Coriolanov hívil míg olvettlen
 lefordítom Romeót, Othellót, III. Richardot, athe-
 néi Timont, Cymbellinet s talán IV. Henriket is a
 teli regét; Vörösmarty Leaver hívil Macbethet,
 Hamletet, Violát, a nyári álmat s még nem
 tudom mit. Mindettől, hogy a könnyvárasi társulat
 megvetri fordítatainkat, de nem igaz. Ugy volt
 hogy megvetni, hanem megint mást gondolt, mint
 olyan főfőle magyar társulat. Most azt az ajin-
 talos tette, hogy kinyomatja (perce a jövedelem-
 től artán tavonja a költséget) és procent nél-
 kül árultatja. Már most majd meglátjuk, hogy
 leszünk. Hat te meddig vagy a windsori vig dá-
 mákkal? ugy-e baronni veszeredett munká? Külföld
 legközelebb az én támonva Fános királyból*) ez his
 munkataványt, én is küldöt néked a másit lapom
 Coriolaniból, megláthatod belőle, mennyi szabad.

*) Ha jól emlékszem, az fordítottam.

rágot veszek mind a hírlapjára mind a hírlapjára nézve;
 egy hírlap, a magyar nyelvűt nem igen kívánhat,
 mi ennél többet, már az is óriási feladat. Né-
 hol egy-egy jóval hosszabbra jövök ki, de ezt
 a hírlap hírlapján is lehet, pedig ő német, s an-
 goltól nemcsak fordítani a magyarhoz képest
 valószínűsége szerint jätik. — Lehetet hallgatni, míg
 Coriolánt el nem végre, akkor egész erővel
 bele kaparradok; BT hívja van meg belőle,
 8 soros. — Előbbeni levelemre még nem feleltél;
 tán az az első alkalom, hogy emberem lény-
 nek kétszer ismét egymás után... Hozz vagy-
 tot? persze jól; mi is; rettentő dicsősejés bol-
 dog életünk van, de azért nem feleltem halom-
 lát, hát ki felelt? Kétszer már Tholdy, ki?
 iparkodj, mer a tanácsadásba hányod, ha Pest-
 re jössz; kétszer már Komárom affony az ele-
 mőrsiát az utra? sieffen, kedves Komárom-
 affony, az ifjú alkalmi meg, avval kibeszere-
 nyével, a tanácsával és a pogácsával... Lenni,
 te meg ne pityerezz arban, ha feljön apád, lápd,
 Lelecs nem sír, hírlap nem lesz itt apátornak
 semmi baja, kegyőbb a piéret hozják ki a
 zsebtől, az megcsik az olyan vitoba falusi
 emberen. Arant, őrcsin Pauló, sok piéret ne
 hoz magaddal, beéred egy pár száz pengővel.
 Ifjú megajánljon!

barátod
 P. Lány

1. fele. 1. jelenésből.

Elő polgár.

Te csak mindig sírva beszélve velünk.
 Marcius.

Ki mertel jó szót ad, utalatos
 Hírlap. Mit vártol, hutyák, a kálmár
 Nem kell te harag se bék? az megijeszt, s ez
 Barotól s ez. Ki beemelték kármár,
 Brasslái helyett nyulat lel s lúdarat
 Rókat helyett. Kétszer vagyol birtosabbak,
 Mint a parás a tizen s a napos
 A hó. Erénytel, dicsőltetni a
 Komáromot, s a törvényt színi, mely azt
 Meglátnak. Ki magyarágot szerez,
 Gyűlöltet, s jó indulattal olyan,
 Mint a belez, ki arra vagy, mi néki
 Még jobb an azt. Ki kegyelekre írt,
 Olombarokkal ismét s folyókat.

Vasit fassal. Vitore vélel!
 Si mertek hinni? egyre vállorok
 Elmélet; hit gyűlöltet, diéta most,
 A hit megroponirátok, filány.
 Mi baj? mit néztek minden piáron,
 Az érdemes támasz ellen, holott ő
 Fost seubon ifjúkat utad? kütömben,
 Egymást falvátot föl. - Mi kell nekik? stb stb.

III. Jelv. II. jelenetből.

Coriolanus.

Vajadon fivel meujer hát eljöl?
 Elány nyelveus kezzen nemes síveure
 Haragszógó, mit el kell hűnnie?
 Vó, meglekusi; de hogypa egy penül,
 Jorogna főm, e Marcius teste eszt.
 Portá török art s a peletbe főrszél.
 El hát!... e ráu kúrúált perepben én
 Lohi ten jéppou jöl.

Cominius.

De, mi majd segitünk.

Columnia.

Ede fia, lelel; mondád: az én
 Dicsératen lett hírsé; hogy megint
 Dicsérjeler, vedd át e szerepet,
 Mit meg nem arbat.

Coriolanus.

El kell jászouom.

Meny, megyjörüdegen, sealyon belém
 Egy nyugó lelke! Foston, mely mirent.
 Dóh harsogott, oly vérony sip leges,
 Mint a hevilt vagy hit kény hangja, ki
 Pulykát altat el! fírko-motoly
 Sanyáron aronon, sijnos penes,
 Mint iskolás fia! Holdrés nyelo
 Morogjon a fainus lört s e vasas kard,
 Mellyt csupán a kegyzel görbitett, mint
 Alamismát emberé, hajoljon! - En nem
 Kezzen; saját hiteus megfenmititsem,
 S karitáon keffen ártal lekrement,
 Övöl alljasságra!

Columnia.

Felneved perint hát.

Nagyobb szízen, nekem holdalra sötlet
 Mint ő tölt nekéd. Pusztuljon el hát
 Minden. Kőnyebb ismeren gúgódés, mint
 Felneus lacon vesélyét. A halál egy
 Vekem meg, mint te. Egy kedved perint.
 Engem viderőzed, tölem pívád art;
 El zög fajátodt.

Coriolanus.

Vierlek, légy nyugott,
 Anyám, s ne dorgálj többé, elmezzel,
 Elkezegetem hajlandó-ságarat,
 Sárveiret elnyerem, sárveiret fog
 Rómanak minden réhe. Láp, meggyt mást stb stb

III. felv. III. jelenésböt.

Scinius.

Pevádolend, hogy tevered, mitip
Kömböb minden kirtseget kirtase,
Hogy egy karnodhadalmat vry magamul.
Erict a népuet árulója vaj.

Coriolanus.

Mit! áruló!

Senecius.

No lassan, megjéjtel.

Coriolanus.

Pórol mely lángja nyelje be a népet!
Ei áruló! gyalaratos tribün!
Bár alac huss eres halál seussalben,
Hartod sevidna milyomol s haruz,
Léjüd létanyit, mej is moildalain:
Haruz! s olly nyiltan, mint ha iffeinokoz
Miatlovom ttb ttb alább:

Cominius.

Könyörgöl,

Tud meg...

Coriolanus.

Nem, eis más feunint feunudt.
Kondjál ki a tarpeji kirt-halált, a
Charbargó kámsüröttseget, nyurást,
A börtönt egy feun kirtával napoként...
Nem adák egy jó not kezzel-mélt,
Nem leice, a mit adhatnak, habár
Megragadna azt egy vistenjónap-ért.
ttb ttb alább:

Coriolanus.

Vitvány kutyák! kirtak kirtrelet
Ugy gyülvölöcs, mint a birtkört moctart,
S kegyet becsülöcs, mint a kirtetlen
Halált maradványát, mely légyet
Megrontja: én kámsürlet kirtrelet!
Madráfátol itt ingó kirtrelet!
Kemejjen minden nevre kirtrelet!
Az ellenszö kollának kirtrelet
Ejttén kirtrelet! Legyen hatalmatok
Mindig, nedatörlet kámsürlet, s vejre
Budakégtol (melly nem lát, a mig nem eres)
Nem kirtreletben kirtrelet (levis
Ten ellenszö kirtrelet) tejjem nyomorú
Kirtrelet kirtrelet, a melly
Egy kirtrelet kirtrelet kirtrelet meg!
Kirtrelet a várost kirtrelet,
Halált kirtrelet... kirtrelet a világ.